

sagte til ham, vilde der ganske vist ogsaa blive taget Hensyn til af det høitagtede Indenrigsminister. Jeg har imidlertid anset det for nødvendigt atter at komme frem med Forespørgselen, allerede fordi jeg i Mellemtiden i Virkeligheden ikke har mærket nogetssomhelst Spor til, at Noget er foretaget i den Retning, som det var min Hensigt at paakalde Interessen for. Den Sag, som her er paa Dmtale, er en overordentlig betydningsfuld for en meget stor Del af Landet, det er en Sag, som i høieste Grad berører samtlige de jydste Kjøbstæder, saaledes som jeg ifjor udviklede — og jeg skal forsøge saavidt mulig at undgaa egentlige Gjentagelser fra ifjor, da baade de ærede Medlemmer og i ethvert Fald den høitagtede Indenrigsminister jo utvivlsomt vilde gjenkalde sig i Erindringen, hvad der dengang blev sagt. Sagen er i høieste Grad af Interesse for de jydste Kjøbstæder, ikke alene for de Eiendomsbesiddere, der ere egentlig interesserede i den Forening, hvis Skiftebehandling nu har været i samfulde 10 Aar, men ogsaa for hele den øvrige Del af Eiendomsbesidderne i Byerne; ved den Skiftebehandling, som nu stikker Sted, er lagt det Tryk paa alle Besidderne, at de ikke kunne nyde Godt af en saadan Forenings Virksomhed, Noget, som forøvrigt det øvrige Land nyder; i alle de øvrige Dele af Landet er der Kreditforeninger i Virksomhed dels for Byerne, dels for Landet, dels for Byerne og Landet samlede. Kun i Syllands Kjøbstæder har Ederernes Ugunst medført, at i over en halv Snes Aar ingen somhelst Hjælp for Kreditten paa den Maade, som Kreditforeningerne bringe den, har kunnet komme Eiendomsbesidderne tilgode. Ved den Udstrækning og Undest hos Kapitalisterne, som Kreditforeningerne nyde, er dette litgefrem ødelæggende, idet Pengene absorberes af dem, og de private Prioritetslaan blive ikke sjældnere. Vel har der været gjort Bestræbelser for i den senere Tid at danne en ny Forening til Afløsning af den gamle, men jeg vil ganske oprigtig tilstaa, at jeg nærer nogen Tvivl om en saadan Forenings Fremgang, saalænge netop den gamle Forening endnu er under Administration, og det af den Grund, at allerede derved kastes

der en Skygge paa selve Eiendomsbesidderne og paa selve Kreditforholdene i denne Del af Landet, som ikke kan Andet, end i høi Grad at maatte virke ødelæggende for en ny Forenings Fremgang. Jeg har den Tro, at en ny Forening vanskelig vil kunne komme frem, saalænge den gamle Forening er under de Baand, som den nu er under. Paa den anden Side er det, som jeg allerede ifjor antydede, ingenlunde min Mening at ville forcere voldsomme, overilede Skridt frem i denne Retning. Det er kun min Mening at ville føre frem, hvad jeg tror en fornuftig og rolig Betragtning af Forholdene maa sige at være tilstedeligt, uden derfor strax at opnaa det sidste Endereultat af det, man maatte haabe paa, nemlig at Kreditforeningen igjen kunde komme i aktiv Virksomhed, kunde paany komme Eiendomsbesidderne til Hjælp med Laan. Det er, som jeg allerede ifjor antydede, ingenlunde et Skridt, der strax vilde hidføre et saadant Endemaal, som jeg urgerer paa, eller som jeg søger at opmuntre den høitagtede Minister til. Det, som vilde være en ny Virksomhed fra hans Side, som der først kan blive Tale om, efter at de forberedende Skridt, som jeg her idag tager Ordet for og søger at paakalde, blive gjorte, nemlig en Ophævelse af den Tilbagetagen af Privilegier, som i sin Tid fandt Sted, er ingenlunde det, jeg i Diebliffet kræver. Det, jeg nu blot og bart taler for, er at faa Kreditforeningen ud af den egentlige Skiftebehandling. Det vil erindres, at Kreditforeningen i 1861 kom under Skiftebehandling, og dette skete paa den Maade, at da Foreningen kom i vanskelige Forhold efter Pengetrøsten og fik en stor Del Eiendomme over paa sig, tabte den daværende Bestyrelse Hovedet, og henvendte sig til Regjeringen, der havde tilbagetaget Privilegierne, om jeg saa maa kalde dem. I sin Nød had man Regjeringen om Raad. Regjeringen lod da undersøge, hvorledes Sagerne stode, og det Raad, som blev givet, var at gaa under Skiftebehandling. Jeg tillod mig allerede ifjor at sige, at efter min Formening var dette ikke noget godt Raad; thi dersom det havde været muligt for Foreningen, hvad man jo maatte haabe, da Foreningen var stor nok,